

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput VI. Mundi natale ad æquinocmium vernum, non ad autumnum
probabilius referri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83642](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83642)

CAPUT VI.

Mundi natale ad æquinoctium vernum, non ad autumnum probabilius referri.

SUMMARIUM.

1. Status questionis.

à num. 2. Usque ad 6. Probatur, verno,

non autumnali tempore mundum à Deo fuisse conditum.

à num. 7. Usque ad 14. Enervantur opposita.

1.
An mundus
creatus in ve-
re vel autum-
no.

EGIMUS de mundi in tempore productione, & refutavimus veterem quorundam de ipsius æternitate commenta. Sequitur, ut inquiramus quo anni tempore Deus tam præclarum opus molitus sit, an incunte vere, an autumnino; nec enim de hyeme qui id sentiret repertus est hæcenus. Aestate mundum cœpisse existimantur Ægyptii, quorum opinionem propugnavit in Methodo demonstrationis temporum Gerardus Mercator: at nullum antiquiorem Patronum habet vel Judæorum, vel Christianorum, hæc Ægyptiorum opinio. Autumnino mundum creatum docuerunt Talmudistæ in Gemara Aboda, Rabbi Eliezer, Cabbalistæ, Lyranus in cap. vii. Gen. Tostatus q. xxi. & cap. xiv. Defensorii, Picus Mirandulanus, & post Adrianum Junium, & Scaligerum, Ulfersius, Vallemontius, Natalis Alexander, & recentiores Chronologi fere omnes; qui etiam mundi Natali plenis calculis diem assignant tertiam ac vicissimam Octobris anni Periodi Julianæ 710. In æquinoctio tamen verno productum mundum major pars Sanctorum Patrum affirmat, nec dissentiunt veteres Rabbinii, ex quibus R. Josua idem statuit. Theologi quoque innumeri idem tradiderunt, imo & Novatores hoc studiorum genere clari, Gerardus Vossius, Jacobus Cappellus, Eduardus Simsonius, alique innumeri. Veteres Historicos in hanc sententiam conspirasse liquet ex libro ii. Diodori Siculi; de aliis Scriptores Gentilitatis, videndus Rhodiginus i. p. variarum lectionum. Etiam Astrologi signa Zodiaci ab Ariete constantissime ordiuntur; & assentiuntur Poetæ, quorum inter Latinos clarissimus ii. Georgicon libro ait:

*Non alios prima nascentis origine mundi
Illuxisse dies, aliumve habuisse tenorem
Crediderim. Ver illud erat, ver magnus
agebat*

*Orbis, & hybernis parcebant flatibus
Euri.*

Ex quibus constat validiorem fore sententiam istam, si auctoritate pugnant
R. P. Berti Theol. Tom. II.

dum sit. Videamus ergo, num jure sit ab hodiernis temporum Censoribus repudiata.

PROPOSITIO. Verno tempore, non autumnali Deus mundum condidit.

Hæc thesis primo probatur ex eo, quod Gen. i. 11. Deus jussit germinare terram herbam virentem, & proferre ligna pomifera secundum genus suum. Atqui herba germinat verno tempore, & tunc plures plantæ fructus proferunt; cum autumnino nullæ germinant aut florescant, ac fruges & fructus omnes, die præsertim vigesima tertia Octobris, collecta sint. Videtur ergo Scripturæ magis consentaneum primordia mundi in verno tempore constituere. Atque argumentum istud non una ratione confirmatur. Prima est, quod si nulla arbor initio temporis germinasset, non tam pulchrum, & visui delectabile fuisset Paradisi, & vicinorum locorum spectaculum. Deinde multæ arbores, illæ nempe, quæ maturescunt vere aut æstate, aspectui primorum parentum se tanquam infructuosas ac steriles obtulissent: cumque post autumnum singulæ flores deperdant ac moriantur, plurimum Adam prius vidisset superveniente hyeme ariditatem, quam germen floremque. Præterea fuisset principium anni dum incipit dominari illuvies soli, cœli squalor, nox longior & atra, rerumque omnium interitus. Contra si mundi nativitas accidit verno tempore, conspexerunt Protoparentes in aliis plantis florum venustatem, in aliis ubertatem fructuum, in singulis fertam opimamque fecunditatem: exhibuerunt se Paradisi viciniæ florescentes simul & frugiferæ; apparuerunt fructus omnium arborum ante hyemem; & annus incœpit eo semestri, quo dies noctibus sunt longiores, regnumque obtinet splendor lucis, agrorum fertilitas, hortorum amœnitas, rerum omnium generatio, & conferta messis herbarum, florum, & fructuum.

Secundo probatur Sanctorum Patrum auctoritate. Inter quos Cyrillus Cæstach. xiv. ait: *Aprili enim mense instante jam ver est reliquum. Quod tempus*

2.
Propositio
verno tem-
pore.Probatur 1.
ex S. scriptu-
ra.3.
Probatur 2.
ex SS. Patribus.

L 1 2

pus

pus est hic mensi apud Hebræos primus, in quo festum Paschæ prioris erat typica, nunc autem est vera. Hoc tempus est creationis mundi; tunc enim dixit Deus, Producat terra herbum viventem. Ambrosii lib. 1. Hexam. cap. 14. In hoc ergo principio mensum cælum & terram fecit: quod inde mundi capi oportebat exordium, ubi erat oportuna omnibus verna temperies. Unde & anus mundi imaginem nascentis expressit, ut post bibernas glacies, atque biemales caligines, serior solito verni temporis splendor eluceat. Theodoretus quoque in Exodum q. lxxii. inquit: Eodem tempore Deus creaturas condidit: cui rei fidem facit arborum germinatio. Incipiente enim vere prata florere solent, segetes semina concipiunt, arbores fructum emittunt. Atque ut alios omittam Damasc. lib. 11. de Fide Ortod. cap. vii. Per solem quatuor temporum versiones constituuntur: & prima quidem verna est: in ipsa enim Deus fecit universa. Vide ceteros Patres apud Salianum Annal. 1. & Gerardum Vossium in Isagoge Chronolog. diff. 11. cap. vii.

4.
Probatur 3.
ex conceptione &
Passione Christi.

Tertium argumentum suppeditat nobis conceptio & passio Christi. Ipse enim non incongrue naturam induit servilem, & Crucis patibulum subiit octavo Kalendas Aprilis, recurrente tempore, quo populum Israel liberavit de Ægypto: sed eo consilio Salvator mundi hæc omnia peregit, ut figuræ responderent rebus, & homo repararetur eodem tempore, quo fuerat plasmatus. Flocci faciunt argumentationem istam Recentiores, neque memorata die Christum cruci suffixum fateri volunt: sed alibi dabo operam, ut quisque percipiat etiam recentium miraculorum luce, quam immerito Patrum traditio observationibus Astronomicis fuerit explorata. Nunc missa de anno ac die Passionis Christi, & conceptionis perplexa disputatione, non homo quispiam negaturus est verno tempore Christum Redemptionis opus explese. At Patres eadem tempestate mundi ortum & reparationem statuerunt. Ut omnia (verba sunt Augustini q. ex novo Testam. 54.) se voluntate Patris recte condidisse doceret, tunc voluit passione sua mundum redimere, & reformare, quando eum & creaverat, id est in æquinoctio, &c. Eadem docent Ambrosius & Cyrillus locis laudatis, atque serm. 19. de Passione Domini Magnus Leo.

5.
Probatur 4.

Argumentum 14. istud erit. Abjiciunt aliqui sententiam nostram, propterea quod Moyses omnium primus præcepit

ut Hebræi annum supputarent non à mense Tisri, qui ex parte respondet Septembri, ex parte autem Octobri, uti ad ea usque tempora consueverant; sed à mense Nisan, & ab ingressu solis in arietem, ut liberationis à servitute Ægypti consecraret memoriam. Atqui etiam priscorum Patriarcharum ætate annus à Nisan exordiebatur, & Moysi illud quoque consilium fuit, ut revolutiones annorum Gentium consuetudine permutatas revocaret ad veterem numerandi rationem. Perperam ergo sententiam nostram recentiores conantur refellere. Probatur minor: Genes. viii. 13. & 14. legitur aquas diluvii imminutas super terram sexcentesimo primo anno vitæ Noe, primo mense, & egressum Noe de Arca mense secundo, septima & vicesima die mensis. Mensem vero secundum appellat Moyses non illum, qui ad Tisrim, sed qui ad Nisan consecuitur. Numerarunt ergo annum ab hoc tempore etiam veteres Patriarchæ. Quod autem mensem secundum verum, non autumnalem exhibeat nobis historia diluvii, conicere possumus. I. Quod Columba detulit ad arcam ramum olivæ viventibus foliis. Et quamquam poterat Deus arborem oleæ servare, & hæc semper vireat, ut respondent Interpretes; videtur tamen illis verbis demonstrari ramusculum germinemque tunc primo frondescentem; unde à lxx. redditum est φύλλον ἐλαίας νέερος, nascentem oleæ festucam, & à Symmaco βλάστηον, ramusculum pullulantem. Atque ramus ille à Columba delatus Patrum testimonio figurabat Dei gratiam, & prædicationem Evangelii, quæ etiam eodem tempore habuit institutionem. II. Cum Christus pro nobis sit crucifixus luna xv. mensis Nisan, & luna cum plenitudine luminis producta credatur, peracta erit passio Christi initio temporis, & resurrectio luna decima septima, ascensio autem septima ac vicesima secundi mensis; sunt enim à Resurrectione ad Ascensionem numerandi dies quadraginta. Atque ita typus rei per omnia quadrabit: nam aquæ super terram penitus sunt imminutæ exordio anni; & Noe egressus est de arca mense secundo, die vicesima septima: atque ita immutatio aquarum perfectam mundi reparationem significat, & egressus Noe reditum Christi unde venerat. Si recentioribus fides est adhibenda, non imminutæ sunt aquæ nisi die 23. Octobris, neque Noe retulit de arca pedem ante diem duodevicesimam mensis Decembris. Qua ergo alimonia extra arcam ani-

animantia vixerunt, cum diluvium omnia disceperit, nec hyeme sit terra frugifera? Contra, si vere ineunte aquæ imminuta dicantur, & post aquarum recessum Noe duobus fere mensibus fuit commoratus in arca; egredientibus non poterant deesse pascua, nec hominibus necessaria corporis nutrimenta.

6. *Probatum* 5. Postremum argumentum sit: Quamvis geminum in sacris literis habeamus initium anni, à Nisan, & à Tisri, & illud sacrum, istud civile sit, ut Adversarii contendunt; mensum tamen unum ac simplex principium adinvenitur, atque, si de sacris, si de civilibus occurrat sermo, ubique menses numerantur à verno tempore. Ergo revera ab æquinoctio verno cujusque temporis principium initur. Ostenditur antecedens i. libro i. v. Regum cap. xxv. 8. dicitur Templum succensum anno decimo Sedechiæ, mense quinto: & Nabuchodonosorem obsedis Jerusalem elapso anno, mense decimo. At Jerusalem obsidione vallata est mense Tabet, qui est decimus à verno æquinoctio, non ab Autumnali; templumque conflagravit mense Ab, qui est quintus post Nisan, non post Tisri, ut constat ex libro Seder Holam, cæterisque monumentis Hebraicis, auctore eodem Scaligero. Igitur in historiis quoque bellorum, urbisque direptione menses putantur à vere. Præterea Num. i. v. 1. iussit Dominus principio mensis secundi, numerari viros omnes ad militiam idoneos, quod sane non pertinet ad rem sacram, sed ad civilem ac militarem: & nihilominus mensis secundus intelligendus est jiar proximus à Nisan, non Hesvar, qui secundus est autumnalis. Vide Ger. Vossium cap. 6. Simplex ergo initium cujusque mensis in Scripturis attenditur, quod nuper probatum ivimus.

SOLUTIO EORUM, QUÆ OBJICIUNTUR.

7. *Oppositio* 1. Opp. 1. cum Lyrano, & Abulensi. Exodi xii. 2. de Nisan legimus: *Mensis iste vobis principium mensium: primus erit in mensibus anni.* Ergo ante exitum de Aegypto annus nunquam initium habuit à Nisan. Capite etiam xxiii. 16. & xxxiv. 22. præcipitur Filiis Israel solemnitatem agere in exitu anni, quando redeunte anni tempore cuncta conduntur. Est ergo post collectionem omnium frugum statuendus dies mundi Natalis.

8. *Solutio.* Resp. nego consequentiam: cum enim Israelitæ inter Aegyptios annum à Tisri inchoarent secuti Gentium consuetudinem: Moyses ad pristinam rationem scilicet ad primum mensem verum revo-

cavit principium anni, ut duorum simul beneficiorum, creationis, & liberationis consecraretur memoria. Quod ex iisdem verbis haud obscure colligitur. Non enim ait duntaxat: *Mensis iste primus erit in mensibus anni*; sed *Mensis iste vobis principium mensium: primus erit in mensibus anni*: scilicet, Aegyptiis initium anni est circa Autumni æquinoctium; cum Nilo in annum suum residente ad agrorum culturam se convertunt: at vobis principium anni est circa æquinoctium vernalis, quando Deus vos condidit, & redemit: redite ad instituta majorum; ab hoc tempore in posterum menses annosque subducite. Exprimit hunc sensum lectio eum hebraica, tum græca. Habet illa, *רִשְׁיוֹן* *Riscion bu*, Initium ipse, pro verbo substantivo *erit* substituto pronomine demonstrante non aliud esse principium anni: & Græca, *πρῶτος ὧν ἐστὶν ἐγώ*, *Primus est*, non *Primus erit*. Nec obstat locus alter cap. 23. & 34. nam Hebræis esse annum Georgicum, qui incipit à satione, & desinit in messe, quemadmodum habent nationes reliquæ, nemo negat. Est utique, & illo utuntur maxime in annis Sabbaticis & Jubilæis; quoniam tunc Dominis in possessionem prædiorum inter sementem & messem est redeundum: unde & in contractibus hujus anni frequens est usus. Jure itaque hunc Moyses retinuit, meritoque reconditis frugibus festum tabernaculorum pro agendis Deo gratis fuit institutum. Verum hunc annum esse antiquiorem eo, qui orditur ab æquinoctio verno, quæ nobis argumentatio demonstrat? Etiam Aegyptii annum supputant, ut scribit lib. viii. cap. 3. Firmicus, ab Autumnali æquinoctio, & tamen certissimum est constituisse initium anni erumpente Nilo, & sole Leonem ingressio.

9. *Oppositio* 2. Opp. 2. cum Josepho Scaligero: ante Abrahami in Chananæam adventum anni ab autumno numerabantur: primo quoniam Aegyptii non poterant nisi à gente Hebræorum, & filiis Noe mundi primordia cognoscere. Deinde quia diluvium desisse dicitur secundi mensis die vicesima septima: & Joseph in i. Antic. cap. iv. scribit numerari menses ab æquinoctio autumnali. Præterea Hieronymus in caput i. Ezech. ait, Octobrem esse primum mensem, & Januarium quartum apud omnes Orientales. Scripsit eadem Tullius in ii. de Nat. Deorum, & in i. Instit. cap. vii. Lactantius. Tandem in autumno est hodierna Judæo-

Judæorum *Te Kupba*, sive anni *resolutio*, & tunc illorum incipit Lectionarium.

10.
Solutio.

Resp. Noachidas, maxime posteritatis Chami, à quo originem ducunt Aegyptii, veri Dei cultum deferuisse, nec multum de vera creationis historia, & initio temporum fuisse sollicitos, ideoque propter agriculturam, agrosque locandos annum Georgicum putavisse. Quem an Abrahamus inter Chaldæos observaverit, difficillimum est divinare. De mense postdiluviano secundo aliter sentimus, quam Scaliger: & quæ protulimus supra argumentatione quarta, à pluribus etiam Sectariis probantur, ut Mercero, Vossio, Cappello, Simfonio. Apud Orientales populos omnia suis commodis metientes primum mensem fuisse post collectionem frugum & formularia, recte scribit Hieronymus: sed constat hunc esse annum institutum ad civilem societatem, quoniam Aegyptii non in autumno mundi nativitatem statuebant, sed ineunte Canicula. Hac ratione expeditur verba Tullii, Josephi, & Lactantii: quamquam sunt Astro-nomici peritissimi, qui tradunt primum mensem Aegyptiorum Thoth anno primo Nabonassari coeptum die Februarii sexta ac vicecima. *Te Kupba* non est una, sed quadruplex: *Te Kupba Nisan*, cum sol ingreditur Arietem; *Te Kupba Tamut* in principio Cancri; *Te Kupba Tisri* in Libra. *Te Kupba Tebet* initio Capricorni. Vide finem hujusce Capituli. Incipit Lectionarium Hebræorum in mense Tisri, quoniam Deut. xxxi. 11. præcipitur, ut lex legatur coram omni Israel in solemnitate Tabernaculorum.

11.
Oppositio 3.

Opp. 3. cum R. Eliezer, & Aria Montano: Deus mundum perfectum condidit, providitque statim mox exorituris animantibus. Mundum ergo creavit in autumno. Probatur consequentia ex eo, quod in autumno arbores fructus proferant; fructus vero durabiles sint ad hyemem proximam, & copiosam alimoniam possint suppeditare.

12.
Solutio.

Resp. nego consequentiam; ostendimus quippe argum. i. verno tempore mundi perfectionem magis patefieri. Ad probationem dico pro vita animantium commodiorem esse veris tempestatem; dum germinant herbæ, pariunt jumenta, aves nidificant, florent arbores, atque generatio omnis instauratur. Pro nutrimento hominis satis erant fructus verni. Cui bono (inquit Vossius cap. v.) omnes fructus maturi, cum duo solum

essent homines? Imo repugnasset hoc naturæ, quia sic ex vernis & æstivis fructibus omnes fierent autumnales. Nam Deus tum naturam condidit, qualem deinceps voluit comparere. Hæc Vossius. Perfectissima fuit ergo rerum conditio, si arbores productæ sunt cum fructibus, prout exigebat anni tempus. Quis præterea Paradisum vidit unquam? Fortassis Eden bis in anno frugus fructusque ferebat, ut de India prodidit Plinius. Verisimile quippe est fuisse univerforum hortorum uberrimum ac feracissimum.

Opp. ultimo cum Cabbalistis. Mundum conditum in Autumno common-
strat Cabbala tam *גמטריא* ^{13.} *Gem-*
^{Oppositio}
^{ultima.}

traija, numerice literas sacri textus expendens; quam *Temurà*, *תמורה*,

quæ fit per literarum metathesim. Ultraque elicitur per verba initialia ex versu 1. Geneseos *ברא בראשית* *Bere-scitb barà*, In principio creavit. En *גמטריא* *Gemutraya*: *השנה נכרא* *Berofo asciand nivrà*, In principio anni à Septembri inchoati *Mundus* productus est. En *תמורה* *Temurà*: *כראש תשרי*, In principio *Tisri*. Inest primæ idem numerus literarum 1116: secundæ simplex earundem literarum transpositio.

Resp. Hæc, licet non invenisse ad-inventa, nihil solidi percrepare. Ex anilibus Cabbalistarum fabulis derivarunt innumera errorum portenta; ut Aeonēs Gnosticorum, de quibus Irenæus lib. 1. cap. 13. & somnia Marci & Calorbas apud Tertull. de Perscriptionibus cap. 50. Quod nisi his acquiescant, dico in priori Cabbalæ exemplo neque autumnum, neque mensem Septembris ulla-tenus apparere. In altero ex trajectis literis resultante, quod forte melius fieret nudo anagrammate *בא תשרי* *Bâ Tisri*, in 1. Tisri, ponitur nomen mensis Chaldaicum, non Hebræum. Constat enim ex 111. Regum cap. vi. 1. & 38. & cap. vii. 1. 2. mensem secundum, septimum, & octavum, quos Judæi avitis mensium nominibus antiquatis appellant, *Iiar*, *Tisri*, *Hesvar* seu *Marchesuan*, primigenia lingua nuncupari *Zius*, *Ethanim*, *Bul*, ut animadvertit magnus Norisius principio Operis de Annis ac Mensibus Macedonum. Ad intelligentiam eorum quæ dicta sunt subijcimus nomina Mensium, eorumque initia primo mundi anno correspondentia.

HE.

HEBRAEORUM. LATINORUM. AEGYPTIORUM.

I. Nisan. Martius	Aprilis.	21. Mefori.	1. Aries.
II. Ijar.	Majus.	21. Thoth.	30. Aries.
III. Sivan.	Junius.	20. Paophi.	30. Taurus.
IV. Tamut.	Julius.	20. Athyt.	29. Gem.
V. Ab.	Augustus.	19. Choeac.	28. Cancer.
VI. Hillul.	September.	18. Tybi.	26. Leo.
VII. Tifri.	October.	18. Mechir.	25. Virgo.
VIII. Hefvar.	November.	17. Phamenoth.	24. Libra.
IX. Cisleu.	December.	17. Pharmuthi.	24. Scorpius.
X. Tebet.	Januarius.	16. Pachon.	24. Sagit.
XI. Sebat.	Februarius.	15. Payni.	25. Capric.
XII. Adar.	Martius.	17. Epiphi.	25. Aquar.
Quinque dies adjectitii.	Aprilis.	16. 17. 18. 19. 20. -- 25.	Pifces.

Fuit ergo primus Anni mensis Nisan, à cujus die vicesima prima originem ducit noster Aprilis, quando prima die Nisan sol constituitur in primo gradu

arietis, sicut fuit reapse in die natali hujus mundi; si productus est in æquinoctio verno, fuitque dies sæculi prior vicesimaprima Martii.

CAPUT VII.

De Mundi ætate, & distributione omnis ævi.

SUMMARIUM.

- à num. 1. usque ad 4. Præmittuntur quædam asserta historica.
à num. 5. usque ad 7. Agitur de Epochis.
8. Afferuntur notanda circa æram Dionysianam.
9. Fit illatio ex præmissis.

10. Habetur series omnium temporum, & signanter distributio Augustini.
11. Distributio ævi in VII. ætates.
12. Epochæ XII illustiores.
13. Alia calculatio additamentaria.

De mundi ætate & ævi distributione,
ILLI, qui in sacrarum Historiarum mare post nostra Theologica rudimenta vela dabunt, & siquid in hoc Opere ex Chronologorum disceptationibus occurret libenter sunt audituri, debent Mundi tempora in certas Epochas distribuere. Quas antequam proponam, præmittenda videntur quædam postulata, sive asserta historica; quibus, etsi non omnes præbent assensum, petimus tamen jure ac merito, ut vera censeantur propter certiores demonstrationes, & communioem Eruditorum approbationem.

I. Principio nos minime turbare debet fabulosa Aegyptiorum antiquitas, sed insistendum omnino est sacrorum librorum chronotaxi. Refellitur ipsa mendaciorum discrepantia portentosus annorum numerus, aliis ab Osiride ad Alexandrum decem millia, aliis tria & viginti millia numerantibus, auctore libro Historiarum I. Diodoro. Præterea non una fuit apud Aegyptios annorum forma: sed fuerunt anni lunares unius mensis, duorum, trium, ut scribunt Plinius lib. VII. Censorinus de die Natali, & loco citato Diodorus. Anus quadrimestris à Pifone rege factus est: quare ait S. P. lib. XII. de Civit.

Dei cap. 10. 11. *Perhibentur Aegyptii quondam tam breves annos habuisse, ut quaternis mensibus finirentur.* Dynastias Manethos numeravit in prima classe XI. annorum 2277. in altera VIII. an. 2209. in tertia XII. an. 879. & comprehendunt singulæ annos 5365. Ab illo Julius Africanus, ab Africano exscriptis Eusebius. Sed harum Dynastiarum annos fuisse implicitos, cujusmodi sunt E. G. in Europa Imperatorum & Regum, ex eo liquet, quod Saites I. Dynastiæ XV. regnabat in Bucolicis, dum Menis regnum inivit in partibus Thebaidos. Sufakim quoque & Semendem fuisse Synchronos demonstrat in I. de idololatria Gentium Gerardus Vossius. Admittenda insuper est Dynastia Diospolitatorum, quæ floruit annis 1055. cœpitque anno decimo Saitis, & consequenter est in aliis implicita. His ergo omnibus Dynastiis receptis, nullatenus quatitur sacrorum Bibliorum Chronologia.

II. Quoniam non omnes conveniunt an præferenda sit Chronotaxis Hebraica, Retinenda an ea, quam exhibet Versio LXX. neutram damnando, priorem retinendam esse arbitramur. I. Quoniam S. P. Augustinus lib. xv. de Civit Dei cap. 13. magna

2.

Retinenda est Chronotaxis Hebraica.